

Bestemmelsen gør Forbrugerstyrelsen ansvarlig for den danske deltagelse i notifikationssystemet i henhold til produktsikkerhedsdirektivet og denne lov og pålægger de øvrige nationale kontrolmyndigheder at underrette Forbrugerstyrelsen om de indgreb, der foretages. Disse oplysninger vil desuden være af stor betydning for styrelsens arbejde som koordinerende produktsikkerhedsmyndighed, herunder til sikring af en ensartet regelanvendelse.

Til § 25

Til stk. 1 og 2

Eventuelle regler om formen for koordination af kontrolmyndighedernes indsats vil skulle forvaltes af Forbrugerstyrelsen ifølge § 17, stk. 2, 2. punktum. Det følger af stk. 2, at industriministeren kan overlade det til kontrolmyndigheden selv at fastsætte nærmere bestemmelser om lovens administration. Dette vil især være praktisk inden for specialområder, men bemyndigelsesbestemmelsen udelukker dog ikke, at det også kan ske i andre tilfælde efter industriministerens skøn.

Til stk. 3

Bestemmelsen indeholder en generel bemyndigelse til industriministeren til at gennemføre fremtidige unionsretlige regler vedrørende produktsikkerhed i dansk ret. Et eksempel på, hvilken type regler, bestemmelser tænkes anvendt i forhold til, er reglerne i lovforslaget kap. 5 om sikkerhedskrav til legetøj mv. Det må således forudses, at der i takt med udbygningen af Det Indre Marked vil blive fastsat sikkerhedskrav til særlige produktgrupper. Det vil i den forbindelse være hensigtsmæssigt, at implementeringen af disse produktspecifikke regler kan ske ved bekendtgørelser udstedt med hjemmel i den generelle produktsikkerhedslov.

Bestemmelsens 2. punktum skaber en tilsvarende bemyndigelse til andre ministre til via produktsikkerhedsloven at implementere unionsretlige regler vedrørende produkter, der henhører under den pågældende ministers ressort.

Til § 26

Til stk. 1

Forslaget afviger fra forslaget i Betænkning nr. 1256, idet byretterne som hovedregel bliver kompetente for såvel straffe- som civilsager, herunder sager om prøvelse af et nedlagt forbuds/påbuds gyldighed. Baggrunden for at foreslå byretterne som værneting skyldes hensynet til retssikkerheden og de al-

mindelige procesprincipper, herunder adgangen til at få bevisspørgsmålet prøvet ved højere instans.

Forslaget åbner dog mulighed for, at sagen kan behandles ved Sø- og Handelsretten i København, såfremt nærmere kendskab til produktsikkerhedsforhold skønnes at være af væsentlig betydning for sagens afgørelse, idet Sø- og Handelsretten besidder særlig kendskab til produktsikkerhedsmæssige problemer. Det er således hensigten, at den normdannende retspraksis primært udformes ved gennemførelser af principielle produktsikkerhedssager ved Sø- og Handelsretten.

Som omtalt under bemærkningerne til § 8, er det væsentligste middel, til at sikre at loven overholdes, i første omgang de erhvervsdrivendes egen medvirken til at undgå farlige produkter og tjenesteydelser samt kontrolmyndighedens indgreb.

Egentlige retssager om overtrædelse af loven og strafsanktioner skal som udgangspunkt snarere opfattes som en trussel og noget, der først iværksættes, efter at det ikke er lykkedes ad frivillighedens vej eller ved kontrolmyndighedens tiltag at få fjernet faren ved produktet eller tjenesteydelsen.

Til stk. 2

Forbrugerstyrelsen fører i dag, som sekretariat for Forbrugerombudsmanden, dels straffesager for Sø- og Handelsretten vedrørende overtrædelse af markedsføringsloven, og dels civile sager om forbud mod markedsføring af farlige produkter.

Det kan derfor være hensigtsmæssigt, at der åbnes mulighed for, at Forbrugerstyrelsen også udfører tiltalen i de sager, som styrelsen typisk allerede har haft til behandling forud for tiltalerejsningen. Denne mulighed er derfor præciseret i lovteksten.

Der vil under sagens behandling i Folketinget blive fremsat forslag til ændring af retsplejelovens § 105, stk. 3, således at Forbrugerstyrelsen kan overlades tiltalen af sager om produktsikkerhed efter loven.

Til § 27

Til stk. 1 og 2

Ligesom det er tilfældet i andre nyere erhvervslove, er det alene fundet påkrævet at benytte straf som sanktionsmiddel i tilfælde, hvor overtrædelser kan tilregnes som forsætlig eller groft uagtsom, eller hvis der er tale om gentagne overtrædelser af forbud eller undladelser af at efterkomme kontrolmyndighedens påbud. Når der kræves fortsat efter stk. 1, skyldes det, at gerningsindholdet i § 8, stk. 1 er så upræcist, at der kun bør pålægges straf i de tilfælde, hvor det